

In de afgelopen maanden werden zoo tegen prijzen, die 40 tot 60 percent bleven beneden de in den vrijen handel geldende, aan de leden geleverd: Bourgogae, Spaansche en Portugeesche wijn (!!!), limonade, sigaren en sigaretten, linnengoed en stoffen voor de vervaardiging van kleedingstukken, enz.

Het bureau der vereeniging, de groote vergaderzaal, monsterkamers, een proeflokaal (voor de wijnen en sigaren), dat alles is in dit huis ondergebracht. Natuurlijk: contante betaling.

Voor de vervaardiging der kleedingstukken uit de gekochte stoffen is zelfs een eerste klas kleermaken aangenomen, die tweemaal per week zitting houdt voor maatnemen en passen. „Alles bijeen, komt een broek van de allerbeste stof op 80 francs, tegen 140 à 150 francs bij den besten kleermaker.”

Het personeel der artsenvereeniging is tevens werkzaam bij deze verbruiksvereeniging, zoodat men slechts één nieuwe werkkraft behoefde aan te stellen. De chef de bureau ontvangt 25 percent van de baten, die de vereeniging ontvangt. Hij treedt als directeur van de Verbruiksvereeniging op, knoopt de noodige connecties aan en doet de gewenschte bestellingen.

In het verlopen eerste halfjaar bedroeg het voordeelig saldo der vereeniging 10.000 francs, een cijfer, dat bij de uitbreiding, die de zaken der vereeniging ondertusschen hebben ondergaan, spoedig tot een veelvoud zal stijgen.

(N. Rott. Courant).

Men kan zich best voorstellen, hoe ook de artsen er toe komen, zich te verweren tegen de dolzinnige eischen der verkoopers. Maar moeten zij nu ook fijne wijnen voor een koopje zien te krijgen? Van het *noodige* moet de burgerij zich voorzien; zij behoeft zich niet te laten plaatsnemen voor de keus tusschen gebrek of ondergang. Maar coöperatie tot het verkrijgen van weelde, lijkt mij al zeer stuitend. Is het doel van weelde niet in hoofdzaak, te kunnen laten zien, dat men die kan betalen? En dan is het toch hetzelfde, of men x-flesschen van y gulden of 2 x flesschen van $\frac{1}{2}$ y gulden op tafel kan zetten, en het eerste is nog wel zoo gezond.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE VERPLEGING IN DE MARINEHOSPITALEN.

Onder dit opschrift wordt op bladzijde 170 van het *Nederl. Tijdschr. voor Geneesk.* van 10 Januari 1920 medegedeeld, dat de geneeskundige dienst der zeemacht blijkbaar niet bij machte is zelf te beslissen over de vraag, of in het marinehospitaal te Nieuwediep vrouwelijke verpleging al dan niet moet worden ingevoerd.

Als secretaris eener commissie, destijds door den minister van marine ingesteld om dit en andere vraagpunten in zake de verpleging in de marinehospitalen te bestudeeren en onder oog te zien, stel ik er prijs op mede te deelen, dat deze commissie, in hoofdzaak bestaande uit officieren van gezondheid der zeemacht, zich wel degelijk competent achtte over de bovengenoemde vraag een oordeel uit te spreken, welk oordeel luidde, dat zij beslist de voorkeur gaf aan mannelijke verpleging.

's-Gravenhage,
16 Januari 1920.

D. J. VRIJDAG,

officier van gezondheid 1ste kl. K. M..

VERGADERINGEN VAN GENEESHEEREN OP ZONDAG.

Met groote instemming las ik wat collega VAN DER DRIFT schreef over het vergaderen op Zondag. Wie volk en huisgezin van de Zondagsrust berooft, doet beide uit godsdienstig, maatschappelijk en hygiënisch oogpunt schade. Nu schijnt het wel, dat een arts door zijn beroep vooral oog heeft voor de materiele dingen, maar de geestelijke (d. z. niet alleen godsdienstige) hebben toch ook groote waarde. En door steeds op Zondag te vergaderen werken wij deze natuurlijk tegen. Voor het eigen huisgezin